

Samsfunds-klasse, hvis Be og Bel vi her afhandle, er tilstede og efter de af ham selv i Praxis indhente Erfaringer kan paatale denne Samsfunds-klasses Lærv. Det er imidlertid efter min Formening endnu mindre heldigt, at den Sagfundsstab, der skal være veiledende for Regjeringen i saadanne Lovgivningsarbejder, har vist sig i den senere Lovgivningsperiode at have næret meget forskellige Anskuelser. Jeg behøver i saa Henseende blot at kaste Blikket tilbage paa den Fiskerilovgivning, der nu har fundet Sted siden den frie Forsatnings Indførelse. Man begyndte med Nedsættelse af en Fiskerikommission i 1850, hvis Arbejder Regjeringen ikke fandt fuldt tilfredsstillende. Der nedsattes derfor en ny Kommission i 1855, og paa Grundlag af denne Kommissions Arbejder udarbejdedes og vedtoges Loven af 29de Decbr. 1857. Dette Lovarbejde, der nu fra saamange Sider saa højt looprises, havde imidlertid under sin korte Virketid ikke den samme gunstige Stemning for sig; thi allerede i 1860 fandt Regjeringen det nødvendigt at nedsætte en ny Kommission, hvoraf Resultatet blev, at der allerede i 1861 udkom en ny Fiskerilov med væsentlige Endringer. Men heller ikke dette Lovarbejde tilfredsstillede, og i 1865 blev der paany nedsat en Fiskerikommission. Denne afgav sin Betænkning, og derover hørtes igjen Regjeringens Fiskerikonfuldent. Af dennes Betænkning findes der i den sidst nedsatte Fiskerikommissions Forhandlingsprotokol et ganske mærkværdigt Uddrag, der viser det, som jeg nys omtalte, nemlig det efter min Mening mindre Heldige, for ikke at bruge stærkere Udtryk, i, at den Sagtyndighed, der staaer til Regjeringens Naadighed, udtaler sig efter de forskellige Sider og efter de forskellige Personligheder paa en saa aldeles modstridende Maade. Den nuværende høitærende Fiskerikonfuldent, som har været Formand i den senest nedsatte Fiskerikommission, betragter i det Hele vore fælle Bandes noget nær med det samme Blik som det, hvormed en Landmand betragter sin Ager; ligesom Landøkonomen i det Hele paa det Allerstærkste adværer imod en udpinende Drift, saaledes adværer Fiskerikonfuldent imod den opfiskende Drift. Begge ere enige i, at en Roddrift er høist forfæstelig. Følgen af denne, jeg tør nok sige Hovedanskuelse hos den ærede Fiskerikonfuldent har ført ham til i den Betænkning, som den Kommission, hvori han havde Forsæde, har afgivet, næsten paa enhver Side at drage til Felts imod de opfiskende Nedsættelser og for at bruge et fælles Ord, mod alt Vaadbrug, det være indrettet, hvorledes det vil. Jeg skal ikke med et Ord udtale mig mod de Anskuelser, der næres af ham, tværtimod, jeg tror, at han i mange Henseender kan have Ret, jeg nævner ham kun for at begrunde mine Udtalelser om den fuldkomne Modfætning, der er mellem disse Konsulenter, idet jeg nu skal gaa over til at omtale den tidligere Fiskerikonfuldents Anskuelser, som han

officielt har udtalt i sin Betænkning til Regjeringen i sin Tid. Han siger, at der er en saadan Nidgdom af Fisk i Havet, at det blot kommer an paa at faae de bedst mulige, de stærkest opfiskende Nedsættelser. Han henviser f. Ex. i sin Betænkning af 6te Mai 1866 til, at der i Skotland har været nedsat en meget stor og med videnskabelige Kræfter udrustet Sildefiskerikommission; der er kommen til det Resultat, at der af de 40,000 skotske Sildefiskere, som færdes paa Havet, maaske neppe findes 5 pCt. af den Masse Silde, som alene Krovfugle og Krovfiske ødelægge, ikke at tale om, siger han, at en langt, langt større Del gaar til Grunde paa anden Maade, nemlig derved, at det er tilladt at fiske Silde i dens Ungletid. Han stiller sig derfor i Følge disse Anskuelser paa et aldeles modsat Standpunkt af det, hvorpaa den nuværende Fiskerikonfuldent i Følge sine Anskuelser har stillet sig; thi han anbefaler paa det Stærkeste alt Vaadbrug. Følgen deraf var, at Loven af 1867 gav en næsten uindskrænket Tilladelse til at bruge Vaad, og at alle laasende Bandede ophævedes; han gif endog saa vidt, at han, for at bringe Vaadnet ud i den øvrige Del af Landet, hvor det endnu var ukendt, formaadede Fiskere fra Vestjylland til at drage Landet rundt for at indføre dette Nedsættelse, og disse Mand modtog direkte Understøttelse fra Regjeringen for at lære Befolkningen Brugen af dette Nedsættelse, som Regjeringens Fiskerikonfuldent den Gang ansaa for at være saa ypperligt, og som Lovgivningsmagten ved Loven af 1867 sanktionerede. Nu har Stemningen atter vendt sig. Ligesom den vendte sig efter den temmelig stærkt indskrænkende Lov af 1857, saaledes har den nu vendt sig fra den Fiskeriet meget stærkt frigivende Lov af 1867, og ved forskellige Lovarbejder, hvoraf Loven af 1872 er det sidste, har man igjen begyndt at indskrænke Friheden noget, navnlig lige over for Drivvaad, og ligeledes gjenindført et Par laasende Bandede i Limfjorden. I Genhold til disse ganske almindelige Udtalelser tror jeg, at der vilde have været mere Udfigt til, at man denne Gang havde kunnet naae en Ende paa dette evige Lovgivningsarbejde og paa denne evige Nedsættelse af Kommissioner i Fiskerisagen, hvis man nu ikke gjorde sig skyldig i noget Lignende, som man tidligere har gjort, enten ved at vedtage meget frigivende Bestemmelser, saaledes som i 1867, eller ved at vedtage meget strenge Fredningsbestemmelser, som i 1857. Men det forekommer mig, at Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, gaar temmelig yderligt i sine Forbudsbestemmelser, og jeg frygter derfor, at Følgen vil blive den, at man om saa Nar igjen oplever akkurat det Samme, som man tidligere har oplevet, nemlig, at man finder, at Lovbestemmelserne virke for strengt. Thi det kan ikke negtes, at det er et ganske overordentligt Spring, man her gjør, navnlig med Hensyn til Brugen af Vaad, som det nu er fuldstændig frit og lov-